

ADAGIO U G-MOLU

Dan je vazdušast i mekan, pomalo prašnjav, gdegod u paučinu zapleten, poput sveže ofarbane pesme obešene o drveni čiviluk u ćošku nekakve olinjale čatmare, Sunce se ugnezdilo uvrh zenita, odbrojava sate nedelji, a nedelja kao već vekovima da traje, nepomična, bela, sanjiva, razvukla se preko neba ko lenji mačor, pa prede svoju nečujnu muziku onima koji uši za nju imaju, on nedelju nikada nije voleo, uvek mu je mirisala na izgubljeno vreme, na sveštenečke mantije, na zatvorene kafane, na memljive uspomene usedelčkih sobičaka, ni ovu današnju ne voli, iako ga je već s prvim podnevom nekako čudno prigrlila, drukčije no obično, prisnije, iskrenije, istinskije, evo već oseća njenu ruku kao ruku nekog prastarog prijatelja, dok vrhom jezika kuša slanu krv što mu se iz leve nozdrve preko usana sliva, beton pod njim je topao, letnji, nad glavom mu se raskošno razgranao platan, čak mu je udobno ovako, više i ne boli, razmišlja dok kroz grane i dalje gleda u isti onaj prozor na trećem spratu koji ga je i dozvao, koji ga je bezmalo prisilio da uz pivo iz trafike, jedno, drugo, peto, sedne na razvaljenu drvenu klupu, pusti klupko da se razmotava, okružen dečjom galamom, a ipak sabijen u svoju ogrubelu tišinu, katkad ga našulja kakva detinja razdraganost, malo se iznervira, malo se promeškolji, pa se opet udobno zavalj u svoju bešumno raspevanu osamu, i opet zaviruje iza spuštenih roletni zelenog prozorskog okna, u ovo doba dana zidovi su osunčani i svileni, ako ih dodirneš prstima, ostavljaju na njima narandžast trag, ona je danas kod svojih, kao i svake nedelje, on prebira po tastaturi uz ko zna koje pivo, tražeći reč koja mu nedostaje, kad je naše, sve će biti savršeno, no reč se uvek izmigolji, a tražena savršenost svaki put za nov korak odmakne, on je

u korak prati, uvek za jednu reč iza, ponekad misli da je neuhvatljiva, onda odgurne tastaturu, iščeprka neku muziku, recimo neki adagio u g-molu, dok otpija iz flaše gleda u luster od staklenih perli, u neravninu ponad vrata dnevne sobe, u ožiljak u tepihu što ga je njegova cigareta nekad ostavila, kroz uplakane pukotine u adagiu vreme curi u svoju neponovljivost, ona će uskoro doći, ona će se uskoro smeјati, on će ćutati i prebirati prstima po njenoј lanenoј kosi, opet tražeći nešto, nešto što nije reč, nešto što nije savršenost, nešto što nije nešto, nešto čemu ni danas imena ne zna, dok priziva utvare, dok naslućuje muziku iza roletni na zelenim prozorskim oknima, no muzika kratko traje, kao i uvek, pobogu, kao da druga klupa ne postoji, kao da na svem ovom betonu nema drugog mesta na kom bi razmažena šmizla kmečala zbog odranog kolena, boli, kaže ona kroz suze, on se pravi zabrinut, iako mu je pomalo drago što je boli, srušila je njegovu tišinu, utišala muziku njegovih ruševina, neka boli, ipak vadi iz torbe papirne maramice, pruža jednu devoјčici, ona nespretno čisti ranicu, stisnutih zuba, sada se već poznaju, sad ju je već sramota da je boli, on prepoznaje taj zdravi prkos na njenim napućenim usnicama i to mu je odjednom nekako simpatično, nekako heroјski, nekako čovečije, ona lagano zaboravlja na bol i već postavlja milion glupih pitanja, pitanja na koja on ni sebi samom godinama ne odgovara, onda ona kaže ja živim tamo i pokaže na spuštenu roletnu na trećem spratu, mama i tata su na reci, meni je tamo dosadno, sad on njoj postavlja pitanja, i devoјčica uredno odgovara, da, zidovi su i dalje narandžasti, ne, nikakva slika tu ne visi, ne, ne poznajem tetu koja je tu živela pre nas, Sunce je i dalje u zenitu zaustavljeno, kao da će tu čitavu večnost ostati, a čovek i devoјčica i dalje jedno drugom postavljaju pitanja, sada već i on odgovara, ona se malo umorila, leži na drvenoj klupi, a on joj prstima prebira po lanenoј kosi, tražeći nešto što nije reč, tražeći nešto što nije savršenost, tražeći nešto što nije nešto, nešto što nikada neće prestati da traži, nešto što nikada neće naći, sada to sigurno zna, onda

čuje prestravljen ženski glas koji mu devojčicu otima iz naručja, svuda te tražimo, kako si smela, kako si mogla, ženski onda smenjuje muški, đubre pijano, stoko pedofilska, nekoliko udaraca u glavu, nekoliko u telo, koje se već sklupčalo na toplom letnjem betonu, više čak ni ne boli, pod razgranatim platanom, kroz čiju se krošnju naslućuje muzika iza spuštenih roletni na trećem spratu, recimo nekakav adagio u g-molu, sa ukusom narandžaste farbe za zidove i mlake, slane krvi, što se iz nečije leve nozdrve preko usana sliva...

NELAGODNOST U VAVILONU

Čovek koji je došao na svet sa naročito nepovoljnom nagonском konstitucijom i nije kako treba izvršio preobražaje i prerasporedio svoje libidinozne komponente neophodne za kasniju delatnost, imaće teškoća da iz svoje spoljne situacije postigne sreću, naročito kad je suočen sa teškim zadacima. Bekstvo u neurozu, do kojeg obično dolazi još u mladosti, preostaje mu kao poslednja životna tehnika, koja daje izgleda bar za utešna zadovoljstva. Čovek koji u poznijim godinama uvidi da su mu naponi u potrazi za srećom omanuli, nalazi još uvek utehu u zadovoljstvu od hronične intoksikacije ili preduzima očajnički pokušaj pobune u psihozi.

Sigmund Frojd, *Nelagodnost u kulturi*

Svako svoje želje zna.

Lepa Brena, *Mile voli disko*

Opa, bato!

Duško Domanović, tu, pred radnjom, usmeno predanje

Isprva je nisam primetio, isprva uglavnom ne primećujem, zapravo se može reći da uopšte jako retko išta i ikog primećujem, juče sam, recimo, usred grada upao u reku za koju bih se i danas zakleo da nikada tuda nije proticala, onda mi je ipak nekako izgledala poznato, zapravo sve za šta verujem da prvi put vidim uglavnom mi izgleda poznato, moj psihijatar kaže da sam sve to sigurno ranije uskladištio u podsvesti, ja njemu kažem ne seri, jebo te i svest, i podsvest, i Edipov kompleks, i Buridanov magarac, i alter-ego, i nelagodnost u kulturi, je l' ja tebe plaćam da me slušaš, il' da mi pametuješ, doduše, i ne plaćam ga, kako god, rekoh već, isprva je ne primetih, uđoh kako obično i ulazim, maltene na vrhovima prstiju, skidoh kapu, koju inače nosim samo kad je zima, nisam, bogu hvala, ni pesnik, ni slikar, ni bubnjar, il' kakav sličan kaponosac, pa da kuvam glavu zbog imidža, mada bih,

priznajem, voleo da nosim šešir, al' nekako neću, nije da neću što neću, nego mi se ne da, bojim se da me oni kaponosci ne prigrle i svojim proglase, a ja kad sam nečiji prosto se u ništa pretvorim, pa ne umem sam ni da plačem, ni da se napijem, elem, kažem, skinem kapu, vidim neki se svet za pultom nagurao, te odlučim da malo prošetam, da, pre no što vratim prošlonedeljnu pozajmicu, obezbedim sebi tri primerka razgovora za narednih sedam dana, ko kuća visoke, drvene police mirišu na groblje, to mi se uvek sviđalo, na memlu, na jutarnji zadah kakve ruske lepotice s pokvarenim zubom, na ringišpile dotrajalih luna-parkova, na svežu ribu, na prvi poljubac, na trojku u poslednjoj sekundi, na vatru kraj reke, na tugu trans-sibirskih železnica, na mladeže, na prdeže, na žuto iz ušiju, na jeftine parfeme, na ljubavna pisma, na sve petice u trećem osnovne, na zatvorene bioskopske karte, na sindikalne kredite, na rane mladosti, na kasne mladosti, na redove, na između redova, na serenade pod prozorom, na starce pod hrastovima, na osmeh, na grč, na vekove, nigde tišina nije tako bučna kao u biblioteci, godine i svetovi se zagrlili i u glas pevaju, plaču, nariču, smrde, umaraju, damaraju, darmaraju, loču iz bureta i jedu zlatnim viljuškama, lažu, krađu, kolju se i ljube, šetnju započeh od ruskeproze, gdenamirisahnekogHarmsa, sabranogisvežeupakovanog u hiljadu zbunjenih strana, krenuh prema Americi, ali mi put prepreči nekakav nadrealista ovdašnji, ništa od Harmsa mršaviji, a kad posegnuh za jednom pomatorom antologijom svetske priče, bejah već sasvim blizu sada potpuno razgužvanog pulta, iza kojeg je sedela upravo ona, koju isprva ne primetih, jer isprva uglavnom ne primećujem, zapravo se može reći da uopšte jako retko primećujem, imala je prste, to je sve što sam video dok sam vraćao stari dug i prinosio joj na žrtvu novi paket svoje raščitane a zaboravne dokonosti, videh kako istim onim prstima, belim, trapavim, ne sećam se kakvim, trčkara po požuteloj tastaturi, čuh kako diše drukčije no što bibliotekarke obično dišu, a svako ko je jednom u biblioteci bio, ume

bibliotekara, pogotovo bibliotekarku, namirisati u punom gradskom autobusu sred avgusta, imaju toge od devojačkih nezadovoljstava, uzdahe od vonja katakombi i drhtaje od nikom pokazanih rukopisa, već odavno spaljenih, sahranjenih, bledunjavih, sneguljavih, nisam želeo da je pogledam, ne zato što sam se plašio, već zato što mi ništa osim tih prstiju, tankih, pomodrelih, ne sećam se kakvih, nije trebalo da je celu napravim, da je napravim onakvom kakvom je niko od deset hiljada pijanih pesnika što su mi za vratom dahtali napraviti ne bi umeo, smejao sam njen nepokretni smeh, ćutao njeno bezoblično ćutanje, trčao za dečacima iz njenog razreda, sanjao svim njenim stomacima rasprostrtim po raščupanim ćilimima mojih usnulih detinjstava, urlao njenim strahovima upletenim u Jesenjinove kovrdže u bezdanima moje šarene glave, sekao njene prošlosti na nedeljive komade vremena što mi se iz mokrih cipela šeretski smejal, i već sledećeg sekunda osetio sam da je tu, da se nepovratno nastanila pod mojim smrznutim noktima, u mojim zajesenilim očima, na mojim pokislim krovovima, pred mojim prozirnim ogledalima, i celog dana je ćutala, i celog dana je lebdela, i celog dana je sanjala, ušuškana u paučinu među hladnim zidovima moje bele sobe, probudila se tek u ponoć, isplivala iz tetrapaka vina, smejala se Harmsovim budalaštinama, nadrealisti počupala obrve, ponudila smeštaj Beketu, kogasu upravo izbacili iz stana, podmetnula nogu Vitoldu Gombroviču, bez dlake na jeziku nacrnila nekakvog nesrećnog Italijana, isterala Kortasara iz pozorišta, Nabokova s leđa deportovala natrag u Rusiju, samo mene nije primećivala, samo ja nisam postojao u toj zbrci koju je napravila, znao sam da je moram potražiti ponovo, ovaj put tako da me primeti, da splete prste, žute i krive, ne sećam se kakve, oko mog imena što spava u plastičnoj članskoj karti, da voli moje pesnike, da sanja moje bolesti, da pliva nebom moje blatnjave praistorije, da lovi mrave po čestarima mojih smetenosti, postojalo je, svakako, samo jedno mesto na kom bih je ponovo mogao pronaći, onakvu kakvom

sam je isprva pronašao, kakvu je isprva nisam primetio, no knjige behu tek načete, nepročitane knjige me progone strašnije no nedosanjani snovi, zapuših uši da joj ne dam da galami, vezah ruke da je po ćoškovima ne hvatam, zastaklih oči da mi zenicama ne vrišti, progutah nesažvakanog Harmsa, sve njegove rođendane, sve nedovršene pasuse, sve Ane Mihailovne, Kuzme Kuzmiče i drvodelje izgubljene u lavirintima trava, na smrt pretukoh nadrealistu, upih suvim nadlakticama trista grama proze dvadesetog veka, i s prvim suncem zakoračih u tek probuđenu prostoriju bez eha, na vrhovima prstiju, skinuh kapu, odložih svoju trospratnicu na pult sa čije druge strane su igrali prsti, kvrgavi i opečeni, ne sećam se kakvi, zaputih se kroz tunel, opasan Francuzima, Špancima i Latinoamerikancima, no ubrzo shvatih da nije vreme za lutanja i gubljenja po vijugavim hodnicima kosmičke rečitosti, valja nešto za dan progutati, glad mimo volje utoliti, kašičicom, a sutra se vratiti po nov zalogaj prstiju, toplih i mekanih, ne sećam se kakvih, prođoh kroz stihove, prođoh kroz ljubavi, prođoh kroz istorije i ratove, zaustavih se pred turističkim brošurama, rečnicima i kuvarima, oprosti, sveti Vavilone, te maltene otrčah do pulta, sa čije druge strane su lastih preskakali prsti, dugački i čisti, ne sećam se kakvi, disao sam njene zagušljive samoće, komadao zveri njenih oglodanih čednosti, plakao njene vazdušaste ostavljenosti, očaje, nesanice, do ponoći sam naučio kako se sarma od soje uvija u repin list, kako se oženiti u Havani, koja karipska ostrva su nebezbedna za albanske turiste, preko kog graničnog prelaza se najpouzdanije stiže iz Nikaragve u Honduras, te šta reći nemačkom policajcu ukoliko te na ulici ugrize besna mačka, noć sam probdeo uz dvolitarski tetrapak, koji je svoje poslednje kapi iskrvario neposredno pred početak novog radnog dana u kom me je opet čekalo isto kao i juče, kao i sutra, kao i prekosutra, i opet ona, naravno, sakrivena u svoje prste, ružičaste i patuljaste, ne sećam se kakve, sve dok nakon mesec dana nisam odlučio da igra napokon prestane, da je vreme da je

pogledam, da je vreme da joj dam sve ono što sam godinama skupljao među prašnjavim policama što mirišu na dečja obdaništa i masovne grobnice, na junačke epopeje i haiku impotencije, na veštačke vilice i prve spomenare, na okopnele snegove i promukle uspavanke, uđoh kao što obično ulazim, maltene na vrhovima prstiju, skidoh kapu i zaputih se s četrdeset sedam strana lekovitog bilja prema pultu iza koga su njeni prsti, zeleni i tihi, ne sećam se kakvi, prebitali po masnim stranama nekakvog nemasnog časopisa, i mene zanima zdravlje, reče mi nečiji glas, mene zanimaju nebesa, odvratih poraženo, ne podigavši pogled, ne osetivši glad, ne prepoznavši simfoniju u fijuku promaje između ulaznih vrata i balkona, ne primetivši za pultom nikog, kao što obično nikog i ništa ne primećujem, ukoliko ne postoji, ukoliko od postojanja ne vrišti, zamenih majčinu dušicu, beli slez i lavandu za naručje straha, samoće i ludila sa dna davno zapeklih mastionica, ispod smrdljivih nabora na suknjama pariskih burdelja, sa otvrdlih jagodica donkihotskih Remingtona, iziđoh na ulicu koja nije postojala, upadoh do pasa u reku koja tuda nikada nije proticala, onda su bili neki ljudi, i neki snegovi, i neka muzika, i okićeno drveće, a ja sam mislio o nekakvim prstima, plavim i koščatim, ne sećam se kakvim, imao sam utisak da sam baš takve nedavno video, da sam baš takve nedavno tražio i našao, onda sam opet sve zaboravio, ili samo negde zaturio, kako to reče moj psihijatar, na šta mu odgovorih da ne sere i da me ne umara svojim kompleksima, edipima i nelagodnostima u kulturi, otkazah mu sve tretmane, ne plativši nijedan, kupih za poslednje pare pun ranac utetrapačenog vina, ušuškah se u toplu paučinu svoje hladne sobe, nasuh čašu i nazdravih svetim nepostojanjima, utkanim u lepotu i harmoniju mojih savršenih svetova, što mirišu na talase Sene, na zakopana blaga, na filipinske device, na bibliotekarke prekrivene vetrovima jabučastog dima iz nargila...

PREDGOVOR

(čas lobotomije)

Čovek koji jednog dana shvati da je ne baš juče navršio godine u kojima su se gotovo bez izuzetka poubijali svi pesnici koji su to uistinu bili, a da uprkos tome nije odmakao dalje od početka, katkad ni od same zamisli o početku, u retkim trenucima kad bi uspeo da je koliko-toliko u sebi zaokruži i pretvori makar u mogućnost mogućnosti, elem, takav čovek se, svakako, ukoliko želi da ostane normalan, ili da takav barem postane, mora zapitati šta je to pošlo naopako, je li uistinu trebalo skrenuti levo kod Albukerkija, jesu li zvona uopšte za nekim zvonila i ko je jadnu decu Samerhila ubedio da su slobodna, te da, u skladu sa svim narečenim, zapne iz petnih žila vetrovima nabujalog mozga, ne bi li bar naslutio dokle sežu koreni njegove emotivne osakaćenosti, mentalne neuračunljivosti, socijalne retardiranosti i opšteljudske isfrustriranosti i hendikepiranosti. Pokušavajući da i sam pronađem odgovore na neka od pomenutih pitanja, pustio sam šareno klupko mojih bolesti da se odmotava samo od sebe, sputavano tek mojom prećutanom željom da se negde zaustavi, kako se ne bi ispostavilo da je ama baš sve bilo greška. Klupko se najzad zaustavilo, i to u mom najranijem detinjstvu, a odgovor koji sam dobio, a kome moram verovati ne manje nego kakvom čarobnom ogledalu, bio je krajnje poražavajući, zastrašujući: početak svih mojih kasnijih neizlečivosti pada u isti onaj dan kad mi je debela Anđa pomogla da se pridignem, nakon što sam preko školske ograde geknuo o beton i odro kolena i guzicu kroz nove, tek kupljene, a već zauvek upropaštene pantalone. Bio je to prvi dan mog prvog razreda, a već tada je sve otišlo u kurac, iako to sve do danas nisam ni naslućivao.

Danas svakako ne umem da opišem šta sam u tom trenutku osećao, iz ove perspektive bih svašta umeo da izmislim, ali ono što je najrealnije i najpre moguće jeste da sam mislio samo na povratak kući i na to da će me majka, zbog pocepanih pantalona, garant odvaliti od batina. Kako god, život je mogao da počne, kao što je i red sa svim što jednom treba i da se završi.

Sudbina je htela da u to vreme i sam budem debeo, ne debeo kao neko simpatično-debelo detence, nego baš onako debeo, kako to bivaju ona deca koja nisu simpatično-debela. Bio sam prilično trapav i usporen, ali sam sasvim kontrolisano raspolagao svojim pokretima, zahvaljujući čemu sam bio verovatno najbolji fudbaler u razredu. Kada se tome doda još nekoliko uočljivih, ničim zasluženih talenata, kao i činjenica da sam od prvog dana bio najbolji đak, koga je učitelj strpao u otprilike šesnaest svakojakih sekcija, već se može pretpostaviti kakav sam tretman mogao uživati. Debeli, donesi loptu. Debeli, idi po vodu. Debeli, stani uza zid da te napucavamo. Debeli, aj' žmuri, debeli, ti si u sredi. Uf! Pametan čovek bi rekao da sam imao dva izbora. Jedan je bio da ćutim i trpim, drugi da se uortačim s nekim jakim, pa da mu glumim druga. Budući od malena operisan od socijalnih integracija, ja sam, naravno, izabrao treću varijantu, na koju pomenuti pametan čovek svakako ne bi ni pomislio: gundao sam i dobijao batine, da bih na kraju ipak uradio ono što se od mene tražilo. Drugačije nisam umeo.

Anda je bila posve drugačija. Iako debela i tek za nijansu slabiji đak od mene, imala je stav. Od prvog dana na nju su se već ložile najjače baje iz četvrtog. Šta god bi predložila, bilo bi usvojeno. Prvi zvaničan poraz od nje doživeo sam kad je izabrana za predsednika odeljenja, potukavši me sa dvadeset

četiri prema jedan. Bilo nas je ukupno dvadeset petoro. Ja sam imao samo glas tadašnjeg druga iz klupe, današnjeg kuma. Svoj sam dao Anđi. Budala. No, i to sam brzo preboleo, a svemu je doprinela i ona sama. Bez obzira na svu superiornost koju je mogla osećati u odnosu na sve ostale, kao i bez obzira na to što su me svi zajebavali ko magarca, prema meni je ipak pokazivala neskrivene simpatije, zbog čega su me drugi, naravno, još više zlostavljali, ali nećemo više o tome. Budući da je i sama bila štreber, razlozi za njenu naklonost prema meni mogu se tražiti u činjenici da sam upisao školu savršeno poznajući i ćirilicu i latinicu, zbog čega sam bio pošteđen od savladavanja osnovnih elemenata pisanja, kosa tanka, uspravna debela i slične džidžabidže. To mi je došlo glave već krajem prvog razreda kada mi je valjalo napisati i prvo pismo, naravno Anđi, a za koje sam, budući da mi je rukopis bio ko u medveda, morao da angažujem njenu drugaricu iz klupe. Da ne dužim, istog dana pukla je sprdnja po celoj školi, a moje pismo je na kraju bilo pročitano i u zbornici. Mislim da sam tada prvi put pomislio na samoubistvo, što je jedna od misli koje me kroz ceo život uporno prate. Ponekad se uplašim da se nikada neću ubiti i da će se i kad umrem zbog toga sa mnom svi sprdati. Ceo život se ubijao, a umro u devedesetoj. Puj, puj! No, nakon bruke s pismom, Anđa je jednostavno poludela za mnom. Umesto da iskoristim njenu krizu i da je držim na kratkom lancu, bio sam, naravno, dovoljno glup da i ja poludim za njom. Pisma joj, svakako, više nisam pisao, ali je uprkos tome naša ljubav cvetala. Već u drugom smo se držali za ruke, u trećem povremeno sedeli zajedno u klupi i jednom se umalo poljubili, a početkom četvrtog sam joj dohvatio i sisu. Doduše, slučajno. Bilo je to prvi put da držim pravu sisu u ruci. Ako neko misli da to još nije bila sisa, grdno se vara. Kako god. Krajem iste školske

godine, u naš razred je upao nekakav Đuro, koji je ovamo imigrirao najpre iz susedne republike, a potom i iz susednog sela, kako bi njegov ćale mogao da otvori vulkanizersku radnju kraj magistrale. Nekim čudom me prihvatio za svog druga i već prilikom jedne od prvih zajedničkih šetnji sa mnom i sa Anđom pričao je kako u kući trenutno ima bar pet hiljada maraka u kešu i da ne razume kako čovek sa manje može da živi. Isto sam pričao i ja, i on mi je još nekako i verovao. Anđa je, naravno, već bila žena u povelju i lako je shvatila da moje „point“ patike baš i ne odgovaraju pomenutom imovinskom stanju. Sutra su otišli u šetnju bez mene. Prekosutra više nisam imao devojku. U očaju, napisao sam prvu pesmu, ne znajući da sam time zapečatio svoju sudbinu. Zauvek. Do kraja osnovne škole bilo je još dve ili tri situacije kada je Anđa odlučivala da prednost da duhovnim vrednostima, pa me ponovo proglašavala za svog momka, na dan ili dva. Onda je jednog dana tek tako odlučila da joj je momak neki sasvim treći bilmez, dve godine od nas mlađi, a Đuro i ja smo se najzad našli na zajedničkom terenu, provodivši dane u razgovorima o njoj. Doduše, on je govorio da je kurva, dok sam joj ja pisao pesme i čitao ih pred njim. Svako na svoj način. Škola je ubrzo bila gotova, kao i sve što je tada brzo bivalo gotovo, Đuro je ostao da krpi gume za debele pare, ja sam uleteo u razred sa trideset devojčica, a Anđa je na pola srednje eksplodirala i udala se za nekog fudbalera. Ja sam u to vreme bio taman toliko sazeo da po prvi put postanem šampion u brzom onanisanju. Tri godine kasnije, sa zvaničnim statusom brucoša, stopirao sam po nekoj kišurini vraćajući se iz grada. Zaustavio se auto, prilično veći no što je moj ćale mogao sebi da priušti od nekoliko gastarbajterskih godina, a za njegovim volanom sedela je Anđa. Dobila ga je, kako mi reče, od svog muža, nekakvog fudbalera na pozajmici u Grčkoj, koji joj je zajedno sa autom

napakovao i sina. Više nije bila debela, iako je imala velike sise. „Kako u školi?“, pitala me je usput, motajući prema mojoj kući. Kad me pustila napolje, osećao sam se kao najsmrdljivije govno. Znam da sam i te večeri pokušao da napišem pesmu, ali mi nije išlo. Kako god, i dalje pokušavam. Još od četvrtog osnovne, kad sam, sada to znam, pristao da budem retardirani majmun u čije ime uvek neko drugi donosi odluke, a koji sam radije bira da bude zapisničar nepostojećeg života. Ponekad me neko ko misli da se u meni nema šta razumeti optuži da sam njanjavac koji se naokolo razbacuje svojom intimom. A ja znam da je sve to kurac. I pokušavam tek da napišem pesmu. Ja ne umem da sabiram i oduzimam. Ne umem da popravim grejalicu. Ne umem da orezujem vinograd, da pišem saopštenja za javnost, ne umem da malterišem, ne umem da šoferišem. Ne umem da navijam za Zvezdu, ni da dižem ruku prilikom glasanja, poslednji put sam glasao na izborima za predsednika odeljenja. Možda ne umem ni da pišem. Ali pokušavam. Ponekad verovatno želim da time kupim zrno pažnje, milimetar snađenosti i pronađenosti u svetu. Ali ono što zapravo želim više od svega je da se odbranim od prezrivotog pogleda lokalnog vulkanizera koji ne laže kad kaže da u kući ima hiljade raznobojnih novčanica; od pogleda onih što me porede s mojim nekadašnjim drugom iz klupe, sadašnjim kumom, koji ima ženu, posao, bebu i veštačku palmu; od debele Anđe, koja mi nije dala da odrastem, kako bi dovek mogla da mi lupa ćuške. I zapravo se i ne trudim da se izlečim. Moje bolesti su moje najčistije svetinje, sve što neko nikada neće imati. Jedino što pokušavam je da napišem pesmu. A kad je napišem, uramiću je u jedan kišni oblak i dati joj ime od kog će vasiona vekovima grmeti.